

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: V. K. st. přísl. Ukrajina,
bytem X
zastoupený JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou,
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 26. 9. 2025 jeho žádost o udělení dočasné ochrany, zaevidovanou pod č. j. OAM-423638/DO-2025, z důvodu nepřijatelnosti žádosti, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci o udělení dočasné ochrany, zaevidované pod č. j. OAM-423638/DO-2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.269,40 Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobu podanou dne 20. 10. 2025 domáhal u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 26. 9. 2025 jeho žádost o udělení dočasné ochrany, zaevidovanou pod č. j. OAM-423638/DO-2025, z důvodu nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), byl nezákonný (dále jen „zásah“). Zároveň žalobce požadoval, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce, a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny utekl v obavě o svůj život, kdy se rozhodl žít na území ČR. Žalobce disponoval již dříve dlouhodobým pobytem na území Slovenska, s platností do 2. 5. 2025, které mu bylo zcela proti jeho vůli Slovenskem automaticky prodlouženo a nelze zrušit, neboť Slovensko na dotaz žalobce uvedlo, že z důvodu války v jeho zemi bude jeho pobyt na území Slovenska tolerovat, do dvou měsíců po skončení válečného konfliktu.
3. Žalobce v další části žaloby odkázal na aktuální právní úpravu a judikaturu NSS, která se na věc vztahuje, ze které dovedl nezákonnost zásahu žalovaného.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2025 uvedl, že vyhodnotil žádost žalobce jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb.
5. Žalobce je sice státním občanem Ukrajiny, nicméně ke dni 24. 2. 2022 na území Ukrajiny nepobýval. Z otisků hraničních razítek o vstupech a výstupech na území členských států EU v cestovním dokladu žalobce platného od 11. 8. 2017 do 11. 8. 2027 vyplývá, že žalobce vstoupil na území členských států Schengenského prostoru dne 19. 2. 2022 přes hraniční přechod Ártánd v Maďarsku. Výstupní razítko bohužel v cestovním dokladu žalobce viditelné není.
6. Žalovaný připomenul, že dočasná ochrana je institutem pro ty občany Ukrajiny, kteří v důsledku ozbrojeného konfliktu opustili území Ukrajiny a nemají na území členských států jiné dlouhodobé pobytové oprávnění. Dočasná ochrana je až posledním prostředkem pro řešení pobytové situace občanů Ukrajiny přicházejících z Ukrajiny na území členských států Evropské unie. Rozhodně tak není řešením v situaci, kdy cizinci již bylo pobytové oprávnění v jiné zemi uděleno.
7. V případě žalobce tedy popsaná příčinná souvislost dána není, neboť tento opustil Ukrajinu nikoliv v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, ale již dříve z jiných důvodů.
8. Totéž plyne i z dokumentu vypracovaného Komisí EU a nazvaného: „Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana“ Jde o sdělení Komise č. 2022/C 126 I/01. Protože Nejvyšší správní soud (viz například rozsudek ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2024-42) toto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

sdělení nedávno v jiné souvislosti označil za tzv. soft law, dovolí si žalovaný příslušnou pasáž citovat:

„Níže uvedené kategorie vysídlených osob v zásadě nemají nárok na dočasnou ochranu podle směrnice 2001/55/ES nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva:

ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině, kteří byli vysídleni z Ukrajiny před 24. únorem 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů;“

9. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že pan žalobce ke dni 24. 2. 2022 nepobýval na území Ukrajiny, neboť vycestoval již 19. 2. 2022.
10. S ohledem na výše uvedené má tedy žalovaný za to, že případy žalobce nejsou splněny podmínky uvedené v § 3 zákona č. 65/2022 Sb., tedy, že není osobou, na kterou se vztahuje rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 a jeho žádost o dočasnou ochranu je nepřijatelná z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

III.

Posouzení žaloby

11. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
12. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání postupem v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s rozhodnutím o věci samé bez jednání účastníci souhlasili resp. jejich souhlas byl presumován. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce u žalovaného podal a kterou mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.
13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS) musí být pro poskytnutí ochrany podle § 82 s. ř. s. splněno pět podmínek. V projednávané věci jsou všechny podmínky splněny — zásah není rozhodnutím, je zaměřen přímo proti žalobkyni, je nezákonný, a žalobkyně je jím přímo zkrácena na svých právech.
14. Vrácení žádosti bez jejího věcného posouzení představuje zásah do práva žalobce na přístup k řízení. Judikatura připouští, že nepřijetí žádosti může být nezákonným zásahem [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS].
15. Soud vychází z rozsudku SDEU ve věci C-753/23, *Krasiliva*, který zdůraznil, že členské státy nemohou odmítnout žádost o dočasnou ochranu pouze z důvodu předchozího pobytového oprávnění v jiném státě. Nejvyšší správní soud na tento rozsudek navázal v tzv. „dubnové judikatuře“ (např. č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. j. 1 Azs 336/2024-42, č. j. 9 Azs 20/2024-37).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Zdejší soud se s těmito závěry ztotožňuje a na jejich odůvodnění odkazuje. Nepovažuje za účelné je opakovat v plném rozsahu, neboť žalovaný je s nimi obeznámen z předchozích řízení.
17. Soud se zabýval námitkou žalovaného, že žalobce nespadá pod žádnou kategorii osob, na které se vztahuje rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Podle žalovaného je rozhodující, zda osoba **pobývala na Ukrajině ke dni 24. 2. 2022** a byla následně vysídlena. Žalobce však vstoupil do EU již 19. 2. 2022.
18. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina je žádost nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3. V § 3 uvedeného zákona jsou vymezeny osoby, na něž se zákon (dočasná ochrana) vztahuje. Podle § 3 odst. 1 uděluje žalovaný dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady.
19. V prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382, jež aktivovalo stav hromadného přílivu osob, jak jej předpokládá směrnice o dočasné ochraně, jsou takové osoby vymezeny zejména jako ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022, kteří byli z Ukrajiny vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil [čl. 2 odst. 1 písm. a)].
20. O skutkovém stavu nebylo mezi účastníky sporu.
21. Nejvyšší správní soud k argumentaci stran důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina ve vztahu k dlouhodobému pobytovému oprávnění jiného účastníka uvedl, že se touto otázkou již zabýval. Rozsudkem ze dne 7. 3. 2025, č. j. 5 Azs 72/2024-21, zamítl kasační stížnost žalovaného s právní větou:
„Z pouhé existence víza uděleného v jiném členském státě nelze dovozovat, že žadatel není osobou podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, respektive že mu není možno udělit dočasnou ochranu dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Správní orgán musí zkoumat individuální skutkové okolnosti žadatele a prokázat, že žadatel skutečně vízum jiného státu aktivně využíval.“
22. Soud dále konstatuje, že výklad žalovaného je **příliš restriktivní** a neodpovídá účelu směrnice Rady 2001/55/ES ani judikatuře SDEU. Rozsudek ve věci *Krasiliva* (C-753/23) výslovně uvádí, že členské státy **nemohou odmítnout žádost o dočasnou ochranu pouze z důvodu předchozího pobytového oprávnění v jiném státě**, aniž by zkoumaly individuální okolnosti. Nejvyšší správní soud v tzv. „dubnové judikatuře“ zdůraznil, že **klíčové je, zda osoba nemůže bezpečně a trvale pobývat na území Ukrajiny**, nikoli pouze formální datum jejího odjezdu.
23. Pro přiznání ukrajinskému státnímu příslušníku postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina je tak zapotřebí kumulativního splnění podmínky (i) pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 a (ii) vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.
24. Výkladem pojmu „pobývání na Ukrajině“ se již správní soudy zabývaly. V rozsudku ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 A 111/2023-62, městský soud konstatoval, že *„Z užití pojmu „pobývat“ (nikoli zdržovat se či nacházet se) lze dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější a stálejší pobyt, tj. žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě, mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam a podobně.“* (shodně též rozsudky městského soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 A 111/2023-62 či a ze dne 26. 3. 2024, č. j. 15 A

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

137/2023-46 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2025, čj. 4 Azs 225/2024-20 či ze dne 7. 3. 2025, čj. 5 Azs 72/2024-21).

25. Městský soud konstatuje, že v řízení nebylo postaveno na jisto, že žalobce na území Ukrajiny ke dni 24. 2. 2022 nepobýval.
26. Z bodu (11) Preambule prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 vyplývá, že *„Účelem tohoto rozhodnutí je zavést dočasnou ochranu ukrajinských státních příslušníků, kteří pobývali na Ukrajině a kteří byli počinaje dnem 24. února 2022 vysídleni v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala.“* Smyslem této podmínky je tedy poskytnout dočasnou ochranu osobám, které z území Ukrajiny uprchli po vstupu ruských ozbrojených sil na její území. Platnost dočasné ochrany byla dle bodu (21) Preambule navrhována na dobu jednoho roku, s automatickým prodloužením o další rok. Ukončení platnosti pak bylo podmiňováno zjištěním, že situace na Ukrajině umožňuje osobám, jimž byla dočasná ochrana udělena, bezpečný a trvalý návrat [srov. bod (21) Preambule: *„V souladu se směrnicí 2001/55/ES by dočasná ochrana měla trvat nejprve jeden rok. Pokud není ukončena podle čl. 6 odst. 1 písm. b) uvedené směrnice, mělo by být její trvání automaticky prodlouženo o období v délce šesti měsíců, avšak nejdéle o jeden rok. Komise bude situaci neustále monitorovat a přezkoumávat. Kdykoli může Radě navrhnout dočasnou ochranu ukončit na základě zjištění, že situace na Ukrajině umožňuje osobám, jimž byla dočasná ochrana poskytnuta, bezpečný a trvalý návrat, nebo navrhnout, aby Rada dočasnou ochranu prodloužila až o jeden rok.“*]. Bezpečný a trvalý návrat je pak třeba vykládat tak, že bezpečnostní situace země bude ustálena natolik, že navracejícím se osobám zajistí možnost požívat ve své zemi původu aktivních práv, která jim poskytnou šanci, že v jejich zemi původu budou naplněny jejich základní potřeby, a možnost znovu se začlenit do společnosti. Do ukončení doby trvání platnosti a účinnosti prováděcího rozhodnutí Rady, je tedy třeba dočasnou ochranu osobám ohroženým konfliktem na Ukrajině poskytovat.
27. Ochrana poskytovaná prováděcím rozhodnutím Rady automaticky trvala ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně do 4. března 2024. Z důvodu trvajících ozbrojeného konfliktu byla dočasná ochrana dále prodloužena prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2023/2409 ze dne 19. října 2023 o další rok, tj. do 4. března 2025. Z důvodu přetrvávající obtížné humanitární situace, celkové nestability a nejistotě ohledně situace na Ukrajině v důsledku útočné války Ruska, včetně intenzivnějších a opakovaných leteckých útoků proti civilnímu obyvatelstvu po celé zemi Rada EU dnem 25. června 2024 přijala další prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2024/1836, kterým se dočasná ochrana prodloužuje do 4. března 2026 [srov. bod (7) Preambule prováděcího rozhodnutí Rady 2023/2409 podle kterého bylo prodloužení ochrany přijato z důvodu, že *„nelze vyloučit další rozsáhlý příliv osob, a to kvůli obtížné humanitární situaci, celkové nestabilitě a nejistotě ohledně situace na Ukrajině v důsledku útočné války Ruska, včetně intenzivnějších a opakovaných leteckých útoků proti civilnímu obyvatelstvu po celé zemi. Přetrvává riziko eskalace. Zároveň přetrvává riziko pro účinné fungování vnitrostátních azylových systémů, pokud by dočasná ochrana brzy skončila a všechny osoby, které ji požívají, by požádaly o mezinárodní ochranu najednou“*]. Prodloužení dočasné ochrany bylo dle (8) Preambule odůvodněno též tím, že: *“Vzhledem k tomu, že se vysoký počet vysídlených osob v Unii požívajících dočasně ochrany pravděpodobně nesníží, dokud bude válka proti Ukrajině pokračovat, je prodloužení dočasné ochrany nezbytné k řešení situace osob, které v současné době požívají dočasně ochrany v Unii nebo které budou tuto ochranu potřebovat od 5. března 2025. Dočasná ochrana poskytuje okamžitou ochranu a přístup k harmonizovanému souboru práv a zároveň omezuje formality v situaci hromadného přílivu*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

osob do Unie na minimum. Prodloužení dočasné ochrany rovněž pomůže zajistit, aby azylové systémy členských států nebyly přetíženy výrazným nárůstem počtu žádostí o mezinárodní ochranu, které by mohly podat osoby požívající dočasné ochrany do 4. března 2025, pokud by dočasná ochrana do té doby skončila, nebo osoby prchající před válkou na Ukrajině, které přijdou do Unie po tomto datu a před 4. březnem 2026.”]

28. Situace odůvodňující pokračování dočasné ochrany osobám, kterou byly či budou vysídleny z Ukrajiny, tedy stále trvá. Z citovaných bodů Preambule k prováděcímu rozhodnutí Rady 2023/2049 je přitom zřejmé, že prováděcí rozhodnutí počítá nejen s osobami, které již vysídleny byly, ale též s těmi, které v souladu s čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady ještě vysídleny budou. Soud opakuje, že ani jazykovým ani účelovým způsobem výkladu směrnice o dočasné ochraně či obou citovaných prováděcích rozhodnutí Rady tedy nelze dojít k závěru, že pojem vysídlení je třeba chápat jako akci jednorázovou. Účelem prováděcího rozhodnutí Rady je totiž poskytnout ochranu všem ukrajinským státním příslušníkům bez rozdílu, zda tyto osoby území Ukrajiny opustily v počátečním stadiu válečného konfliktu nebo kdykoli později v jeho průběhu, a zda tak učinili jednorázově či opakovaně. Samotná skutečnost, že dochází k opakovanému opouštění a návratu na Ukrajinu je přitom i lidsky zcela pochopitelná a reálně existující (za všechny soud uvádí příklad na věci nedávno posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, kde matka žalobce nejdříve obdržela dočasnou ochranu v ČR, poté ji obdržela v Nizozemí, poté se vrátila na Ukrajinu a poté opětovně požádala o dočasnou ochranu v ČR). Je obecně známou skutečností, že po celou dobu trvání konfliktu se s proměnlivou intenzitou opakují útoky na infrastrukturu země i její civilní obyvatele. Naposledy k intenzivním útokům na civilní obyvatelstvo došlo i v době bezprostředně předcházející dni vydání tohoto rozsudku. Žalobci jistě nelze klást k tíži, že se po zahájení konfliktu nevrátil zpět na Ukrajinu, aby z Ukrajiny následně odešel. Bezpečnostní situace na Ukrajině je stále nestabilní, o čemž svědčí i prodloužení dočasné ochrany poskytované na základě prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, a proto je třeba tuto formu ochrany poskytnout i osobám, která z Ukrajiny prchli před konfliktem. Přičemž v souladu s účelem prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 je třeba při posuzování okamžiku vysídlení posuzovat opuštění Ukrajiny časově bezprostředně předcházející podání žádosti.
29. Soud má za to, že žalobce byl fakticky vysídlen v důsledku ozbrojeného konfliktu, neboť se kvůli invazi nemohl vrátit na Ukrajinu. Tím naplňuje definici vysídlené osoby podle čl. 2 písm. c) směrnice.
30. Pro účely soudního rozhodnutí je třeba posoudit, zda správní orgán při rozhodování o žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany:
 - zvážil individuální okolnosti jejího případu, zejména jeho předchozí pobyt na Ukrajině, důvody vysídlení a prodloužení jeho pobytu na Slovensku,
 - nepoužil právní normu mechanicky, bez ohledu na konkrétní dopady do právní sféry žalobce,
 - nezvolil řešení, které je pro žalobce nepřiměřeně zatěžující, zejména s ohledem na hrozbu válečného konfliktu v zemi jeho původu.
31. Pokud správní orgán bez dalšího odmítl žádost žalobce pouze s odkazem na formální výklad § 5 odst. 1 písm. b) zákona lex Ukrajina, aniž by přihlédl k jeho předchozímu postavení a k tomu, proč mu byl pobyt na Slovensku automaticky prodloužen, mohl tím porušit zásadu proporcionality.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. Zásada legitimního očekávání rovněž vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu. Tato zásada chrání důvěru jednotlivce ve stabilitu a předvídatelnost správního rozhodování, zejména pokud správní orgán v minulosti opakovaně rozhodoval ve prospěch dané osoby za obdobných skutkových okolností.
33. V dané věci žalobce oprávněně očekával, že mu bude dočasná ochrana opětovně udělena, neboť mu byla v minulosti udělena a opakovaně prodloužena, nebyl informován o změně výkladu právních předpisů, která by mohla vést k odlišnému rozhodnutí, nebyl varována před rizikem zamítnutí žádosti, přestože se včas dostavil k prodloužení ochrany.
34. Pokud správní orgán bez předchozího upozornění změnil svůj přístup k výkladu zákona a žalobce vyloučil z okruhu osob oprávněných k dočasné ochraně, aniž by mu poskytl možnost se k tomu vyjádřit či doložit další skutečnosti, mohl tím porušit zásadu legitimního očekávání.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Z výše popsaných důvodů soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci 26. 9. 2025 vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou z důvodu nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, byl nezákonný, a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti.
36. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění dalších podmínek vydat oprávnění k pobytu.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují náklady související s právním zastoupením advokátkou. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí podle nového znění advokátního tarifu – částku 4 620 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 10 140 Kč plus DPH ve výši 2.129,40 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.269,40 Kč, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupkyně žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. ledna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.